

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 13 listopada 2024 r.

DIH-2.707.45.2024.CS

DECYZJA DIH-2 NR 42.2024

Informacje prawnie chronione oznaczono [XXX]

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) dalej: „kpa”, art. 35a pkt 9 lit. b, art. 35d ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2024 r. poz. 1209) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z 3 października 2024 r. złożonego przez Pana Krzysztofa Ustaszewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą KRZYSZTOF USTASZEWSKI USŁUGI TRANSPORTOWE w Ostrołęce (dalej: „przedsiębiorca” lub „strona”), od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 19 września 2024 r. nr PO.228.KPS.4.2024.AK wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym zawartość podziarna paliwa stałego była niezgodna ze stanem faktycznym, **postanawia utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z 15 października br. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (dalej jako „Mazowiecki WIIH”) przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z materiałami kontroli przeprowadzonej w składzie węgla należącym do przedsiębiorcy.

5 marca br. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH, działając na podstawie i w ramach upoważnienia nr 141/2024 przeprowadzili kontrolę, w składzie węgla należącym

do przedsiębiorcy, której zakres przedmiotowy obejmował m.in. kontrolę jakości paliw stałych. Czynności przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy. Inspektorzy ustalili, że w dniu kontroli, przedsiębiorca wprowadzał do obrotu węgiel kamienny w sortymencie kostka Janina, kostka Bobrek, orzech Bobrek, orzech Kazachstan oraz orzech Kazachstan i groszek Plus Tygrys. Do kontroli wytypowano węgiel kamienny w sortymencie orzech Kazachstan.

W toku kontroli 5 marca br. wymienieni w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr 141/2024 pracownicy akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o., w obecności inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIH, z partii węgla kamiennego w sortymencie orzech Kazachstan składowanej w formie zwału o masie 8 ton pobrali próbkę przeznaczoną do badań nr 0467/24/8594 o masie 115,61 kg i próbkę kontrolną paliwa stałego nr 6806/24/8594 o masie 120,23 kg. Czynność udokumentowano w protokole kontroli nr PU.8361.98.2024 i protokole pobrania próbek paliwa stałego nr 6/W/2024. Następnie w tym samym dniu inspektorzy przekazali pobrane próbki paliwa stałego upoważnionym pracownikom niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o.o., według protokołu przyjęcia próbek do badania nr 20/200001499/155-004. Do laboratorium przekazano również kopię świadectwa jakości paliwa stałego nr 1824, wystawionego przez stronę dla węgla orzech Kazachstan, oznaczoną w sposób uniemożliwiający identyfikację przedsiębiorcy.

Strona w treści protokołu kontroli została prawidłowo pouczona o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu kontroli - w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jednakże z możliwości tej nie skorzystała.

Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o.o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-004 z 12 marca br. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w obowiązującym w dniu kontroli § 2 rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2856), zwanego dalej także „rozporządzeniem w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych”, wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 5 marca br. węgiel kamienny w sortymencie orzech Kazachstan, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0467/24/8594, nie spełniał wymagań określonych w ww. rozporządzeniu ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 16,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%, jak również nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr 1824, ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 16,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%. Jednocześnie Prezes Urzędu zauważa, że obecnie

obowiązuje rozporządzenie Ministra Przemysłu oraz Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 4 listopada 2024 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1618).

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0467/24/8594 wykazało niezgodność z parametrami wskazanymi w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, a także w wystawionym przez stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr 1824, badanie próbki kontrolnej nr 6806/24/8594 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 6806/24/8594 wykonane przez SGS Polska Sp. z o. o., udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-004/K z 12 marca br. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych wykazało, że węgiel kamienny w sortymencie orzech Kazachstan, nr próbki kontrolnej paliwa stałego 6806/24/8594, nie spełniał wymagań określonych w ww. rozporządzeniu ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 18,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%, jak również nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr 1824, ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 18,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%.

18 marca br., inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH poinformowali stronę o wynikach badań laboratoryjnych próbek węgla kamiennego w sortymencie orzech Kazachstan tj. próbki nr 0467/24/8594 i próbki kontrolnej nr 6806/24/8594 oraz przekazali protokoły z badań nr 20/200001499/155-004 z 12 marca 2024 r. i nr 20/200001499/155-004/K z 12 marca br. Tego samego dnia przedsiębiorca został przesłuchany w charakterze świadka i zeznał, że określając zawartość podziarna w świadectwie jakości nr 1824, posługiwał się danymi zaczerpniętymi ze świadectwa wystawionego przez dostawcę węgla kamiennego orzech Kazachstan.

Pismem z 19 sierpnia br. zawiadomiono stronę o wszczęciu przez Mazowieckiego WIIH postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ pierwszej instancji wezwał też przedsiębiorcę do przesłania informacji o wielkości obrotu z działalności lub wartości paliw stałych wprowadzonych przez nią do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli, tj. 2023 r. W piśmie tym strona została pouczona o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m. in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona skorzystała z przysługującego

jej prawa i w piśmie z 29 sierpnia br. poinformowała, że zakwestionowany węgiel kamienny orzech Kazachstan, nie był wprowadzany do obrotu. Próbkę pobrano ze zwalu, który cyt. „znajdował się w fazie przygotowania, tj. przed jego ostatecznym przesortowaniem”. Ponadto przedsiębiorca przekazał informację o przychodach za rok 2023.

Decyzją z 19 września 2024 r. nr PO.228.KPS.4.2024.AK, Mazowiecki WIIH wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), z tytułu wystawienia świadectwa jakości, w którym zawartość podziarna paliwa stałego była niezgodna ze stanem faktycznym.

Pismem z 3 października br. przedsiębiorca złożył odwołanie, od decyzji z 19 września 2024 r. nr PO.228.KPS.4.2024.AK, wnosząc o uchylenie wymierzonej kary, umorzenie postępowania i wstrzymanie wykonania decyzji. W uzasadnieniu odwołania strona stwierdziła, że określając zawartość podziarną w świadectwie jakości nr 1824, posługiwała się danymi zaczerpniętymi ze świadectwa wystawionego przez dostawcę węgla kamiennego orzech Kazachstan. W ocenie przedsiębiorcy organ pierwszej instancji, prowadząc postępowanie rażąco naruszył przepisy art. 8 i art. 9 Kpa.

Pismem z 21 października br. Prezes Urzędu, zgodnie z art. 10 § 1 kpa, poinformował stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie UOKiK. Pismo doręczono przedsiębiorcy 24 października 2024 r. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa i nie wypowiedziała się w sprawie.

Postanowieniem z 8 listopada 2024 r. nr PO.7.OM.3.2024.MM Mazowiecki WIIH sprostował oczywistą omyłkę w dacie wydania zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

W myśl art. 5 ust. 2 ustawy o IH w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, w dniu kontroli, tj. 5 marca br. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, iż strona wprowadzała do obrotu węgiel kamienny w sortymencie orzech Kazachstan. Badanie przeprowadzone przez niezależne, akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-004 z 12 marca br. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w obowiązującym w dniu kontroli § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, wykazało, że wprowadzany do obrotu w dniu kontroli, tj. 5 marca br. węgiel kamienny w sortymencie orzech Kazachstan, nr próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań 0467/24/8594, nie spełniał wymagań określonych w ww. rozporządzeniu ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 16,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%, jak również nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr 1824, ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 16,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%.

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0467/24/8594 wykazało niezgodność z parametrami wskazanymi w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, a także w wystawionym przez stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr 1824, badanie próbki kontrolnej nr 6806/24/8594 przeprowadzono z urzędu, zgodnie z art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 6806/24/8594 wykonane przez SGS Polska Sp. z o. o., udokumentowane protokołem z badań nr 20/200001499/155-004/K z 12 marca br. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych wykazało, że węgiel kamienny w sortymencie orzech Kazachstan, nr próbki kontrolnej paliwa stałego 6806/24/8594, nie spełniał wymagań określonych w ww. rozporządzeniu ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 18,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%, jak również nie spełniał wymagań jakościowych wskazanych przez stronę w treści świadectwa jakości nr 1824, ze względu na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 18,5%, przy wymaganiach jakościowych maks. 10,0%.

W tym miejscu należy podkreślić, iż stwierdzone w toku kontroli ww. nieprawidłowości, stanowią naruszenie przepisów art. 3a ust. 1 i art. 7 ust. 7a pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 3a ust. 1 ww. ustawy paliwa stałe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wprowadzane do obrotu lub

obejmowane procedurą celną dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, spełniają wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Jednocześnie przepis art. 7 ust. 7a pkt 3 stanowi, że zabrania się wprowadzania do obrotu paliw stałych niespełniających wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 omawianej ustawy.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zgodnie z art. 6d pkt 6 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy wprowadzając paliwa stałe do obrotu są obowiązani do wystawiania świadectwem jakości, tj. dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych oraz deklarowanych rzeczywistych parametrów. Przedsiębiorca, wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Odnosząc się do odwołania strony, Prezes Urzędu wyjaśnia co następuje.

Przeprowadzając ponownie postępowanie Prezes Urzędu stwierdził, że zgodne ze stanem faktycznym było stwierdzenie przez organ pierwszej instancji, że badane paliwo stałe, które było wprowadzane do obrotu, jest niezgodne z parametrami wskazanymi w obowiązującym w dniu kontroli rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, jak również z parametrami wskazanymi w wystawionym przez stronę świadectwie jakości 1824. Tym samym nie ulega wątpliwości, że strona wystawiła świadectwo jakości, w którym

wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym. Z treści art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że podmiot wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów są niezgodne ze stanem faktycznym podlega karze pieniężnej. Organ odwoławczy stwierdził również, że wysokość nałożonej kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł - w przypadku, gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł,
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł - w przypadku, gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ I instancji ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Mazowiecki WIIH ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej przyjął za podstawę wartość wprowadzanej do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli partii paliwa stałego, z której pobrano próbki do badań, która zgodnie z ustaleniami kontroli nie przekraczała kwoty 200.000,00 zł. Ponieważ ustalona wartość wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli paliw stałych nie przekroczyła kwoty 200.000,00 zł, Mazowiecki WIIH uznał, że zasadnym było nałożenie na Stronę kary w wysokości 10.000,00 zł, która zawiera się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że Mazowiecki WIIH uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy, tj. fakt, że nie był on wcześniej karany za naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W konsekwencji Prezes Urzędu przeprowadzając ponownie postępowanie i biorąc pod uwagę ustalenia kontroli, uznał wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł, czyli w dolnej granicy zakresu przewidzianego przez ustawę za słuszne i zgodne z prawem.

Prezes Urzędu rozpatrując odwołanie strony, przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 Kpa. Przepis ten wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ drugiej instancji zauważa, że zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Przy rozstrzyganiu kwestii znikomego stopnia szkodliwości czynu stanowiącego jedną z przesłanek odstąpienia od nałożenia kary zasadne jest odwołanie się do poglądu, iż analizując stopień szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę, że wymagania jakościowe odnoszące się do paliw stałych, stanowione są ze względu m.in. na ochronę środowiska i interes konsumentów. W tym zakresie ocena skali naruszenia reguł prawa, rozumiana jako wielkość odstępstwa od normy, nie może przełożyć się na znikomy wpływ na takie prawnie chronione dobra, jak środowisko, czy interes konsumentów. Przyjęcie przeciwnego założenia musiałoby bowiem prowadzić do zaakceptowania procederu sporadycznego wprowadzania do obrotu paliwa stałego nieodpowiadającego przewidzianym normom prawnym, co z kolei zaprzeczyłoby istocie monitorowania jakości paliw. Z powyższych względów, w sytuacji, gdy badany węgiel kamienny jest niezgodny z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, przy jednoczesnym zakazie wprowadzania do obrotu paliw niespełniających wymagań jakościowych oraz z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości paliwa stałego, wystawionym przez przedsiębiorcę nie można mówić o znikomej wadze naruszenia. Z treści art. 3a ust 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliwa wynika, że wymagania jakościowe dla paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW, oraz dopuszczalny poziom odchylenia od tych wymagań, zostały ustalone z uwzględnieniem stanu wiedzy technicznej w tym zakresie wynikającej z badań tych paliw, a także doświadczeń w ich stosowaniu, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby poprawy jakości powietrza, w tym ograniczenia emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji. Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekając w jednej ze spraw z zakresu przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wskazał *„W ocenie Sądu, działania przedsiębiorcy polegające na wypisaniu w świadectwie jakości danych niezgodnych ze stanem faktycznym, stanowią istotne naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, bowiem wprowadzają konsumentów błąd, co do jakości paliwa*

i stanowią nieuczciwą, w konsekwencji niedopuszczalną reklamę wyrobu. W ocenie Sądu działanie polegające na wykazaniu, w świadectwie jakości właściwości danego produktu, których on w rzeczywistości nie posiada, mają negatywny wpływ na pewność obrotu gospodarczego i mogą powodować eliminowanie konkurencji, która takich praktyk nie stosuje podając wartości paliw stałych zgodnie ze stanem faktycznym. Ponadto świadectwo jakości ma zapewnić rzetelność podawanych informacji w obrocie gospodarczym w szczególności w odniesieniu do konsumentów, którzy nie mają środków do weryfikacji danych podawanych przez przedsiębiorcę”.” (por. wyrok WSA z 16 marca 2021 r. VI SA/Wa 2443/20). W związku z powyższym, ponownie należy podkreślić, iż w niniejszej sprawie nie można mówić, że waga naruszenia prawa jest znikoma. Nie można też stwierdzić, że strona zaprzestała naruszenia prawa, gdyż na żadnym z etapów postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji, przedsiębiorca nie określił, czy podjął jakiegokolwiek czynności w stosunku do zakwestionowanej partii węgla kamiennego orzech Kazachstan.

W konsekwencji nie można uznać, że ziszczyły się przesłanki do zastosowania art. 189f § pkt 1 do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, gdyż przesłanki znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania naruszania prawa, muszą wystąpić łącznie, zaś w niniejszej sprawie, żadna z nich nie została spełniona.

Dalsza analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że na stronę za to samo zachowanie tj. wystawienie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego, w których wartość parametrów jakościowych była niezgodna ze stanem faktycznym nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjna kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu zwraca uwagę, że wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne ze stanem faktycznym stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Konkludując powyższe, Prezes Urzędu rozpatrując odwołanie strony uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 Kpa, czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

Prezes Urzędu przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189f § 2 Kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania

konkretnego obowiązku, zaprzestanie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw strona była zobowiązana do wystawienia świadectwa jakości paliwa stałego zawierającego informację o rzeczywistych parametrach paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązki temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił bowiem obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W konsekwencji przepis art. 189f § 2 Kpa, nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że to do wprowadzającego do obrotu należy dochowanie wszelkiej staranności, aby wprowadzane paliwo stałe, było zgodne z wystawionym przez niego świadectwem jakości. Brak dochowania takiej staranności skutkuje wymierzeniem kary pieniężnej. W przedmiotowej sprawie to strona jest wprowadzającym do obrotu paliwo stałe i wystawiła świadectwo jakości, zaś w niniejszym postępowaniu ponad wszelką wątpliwość ustalono, że parametr zawartość podziarna, badanego paliwa stałego jest niezgodny z wymaganiami określonymi w świadectwie jakości wystawionym przez przedsiębiorcę.

W kontekście powyższego zarzuty rażącego naruszenia przepisów art. 8 i art. 9 Kpa, należy uznać za bezpodstawne.

Odnosząc się do zawartych w piśmie z 29 sierpnia br. twierdzeń strony, iż zakwestionowany węgiel kamienny orzech Kazachstan, nie był wprowadzany do obrotu, a próbki pobrano ze zwału, który cyt. „znajdował się w fazie przygotowania, tj. przed jego ostatecznym przesortowaniem”, Prezes Urzędu wyjaśnia, co następuje.

Na wstępie wypada podkreślić, że zgodnie z art. 3a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw - paliwa stałe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wprowadzane do obrotu lub obejmowane procedurą celną dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, spełniają wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 14a ww. ustawy - wprowadzanie do obrotu paliw stałych oznacza sprzedaż lub inną formę zbycia paliw stałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2. Prezes Urzędu opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodem w sprawie jest m.in. protokół kontroli z 5 marca br. nr PU.8361.98.2024. Niniejszy

protokół należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 kpa, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści protokołu kontroli z 5 marca br. jednoznacznie wynika, że tego dnia węgiel kamienny orzech Kazachstan był wprowadzany do obrotu i oferowany konsumentom do sprzedaży i wskazana była również jego cena za tonę. W konsekwencji wprowadzany do obrotu węgiel powinien spełniać wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych oraz w wystawionym przez przedsiębiorcę świadectwie jakości. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2021 r. (sygn. akt V SA/Wa 1115/21) zauważa, że: *„wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych oraz umieścić informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2. Wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów jakościowych są niezgodne ze stanem faktycznym podlega administracyjnej karze pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania jakości paliw.”*

Niezależnie od powyższego, należy zauważyć, że z treści omawianego protokołu kontroli wynika, iż kontrola ta odbyła się w obecności przedsiębiorcy, który nie tylko nie kwestionował faktu wprowadzania do obrotu ww. węgla kamiennego w sortymencie orzech Kazachstan i nie wskazywał, że przed sprzedażą ma zostać przesortowany, ale także przekazał kontrolującym inspektorom świadectwo jakości paliwa stałego nr 1824, dla węgla orzech Kazachstan, które sam wystawił. W tym miejscu wypada podkreślić, iż inspektorzy nie posiadają żadnych uprawnień do samodzielnego pozyskania określonych dokumentów np. w toku przeszukania siedziby przedsiębiorcy. Przeprowadzając kontrolę mogą jedynie żądać wydania dokumentów, zgodnie z zakresem przedmiotowym kontroli. W tym konkretnym przypadku zażądali wydania świadectwa jakości dla partii węgla kamiennego orzech Kazachstan, które było wprowadzane do obrotu oraz wytypowane do kontroli. W odpowiedzi na takie żądanie przedsiębiorca przekazał wystawione przez siebie świadectwo jakości nr 1824 co odnotowano w protokole kontroli z 5 marca br. nr PU.8361.98.2024.

Podsumowując powyższe, twierdzenie strony, iż węgiel kamienny orzech Kazachstan, nie był wprowadzany do obrotu, a próbki pobrano ze zwątu, który cyt. „znajdował się w fazie przygotowania, tj. przed jego ostatecznym przesortowaniem”, nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Odnosząc się do stanowiska strony zawartego w piśmie z 29 sierpnia br. oraz odwołaniu, iż określając zawartość podziarna postługiwała się świadectwem jakości dostawcy węgla, Prezes Urzędu wyjaśnia, co następuje.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości było uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. Dlatego też ustawodawca w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nałożył - na przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwa stałe - obowiązek wystawiania w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego dokumentu, potwierdzającego m.in. jakie parametry jakościowe posiada paliwo stałe wprowadzane do obrotu, zwanego „świadectwem jakości”. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany został w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 6d pkt 6 przedsiębiorca wprowadzający paliwa stałe do obrotu ma obowiązek w świadectwie jakości wskazać wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, czyli te zgodne ze stanem faktycznym. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 14a ww. ustawy - wprowadzanie do obrotu paliw stałych oznacza sprzedaż lub inną formę zbycia paliw stałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2. Odnosząc się do odwołania strony, warto także przytoczyć stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku Sygn. akt V SA/Wa 266/21 z 8 kwietnia 2021 r. wydanym w innej sprawie dotyczącej naruszenia przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez wystawienie świadectwa jakości, w którym wartości parametrów jakościowych były niezgodne ze stanem faktycznym wskazał, że *„przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo samodzielnie odpowiada za jakość paliwa w chwili wprowadzenia tego paliwa do obrotu, a celem nałożonego na niego obowiązku wystawienia świadectwa jakości paliw jest zapewnienie rzetelnej i wyczerpującej informacji nabywców (konsumentów) odnośnie parametrów nabywanego produktu. Nieprawidłowe oznaczenie rodzaju węgla oferowanego do sprzedaży w składzie i przez to przypisanie do niego świadectwa jakości wystawionego przez skarżącego dla innego*

rodzaju węgla, nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za brak prawidłowego wystawienia świadectwa jakości dla konkretnej oferowanej partii paliwa stałego. Wystawione przez skarżącego świadectwo, bez względu na przyczyny, które spowodowały wystawienie świadectwa o treści niezgodnej ze stanem faktycznym, narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.”.

Mając na względzie stan faktyczny sprawy, przytoczone powyżej przepisy, jak również orzecznictwo sądów administracyjnych, należy stwierdzić, że to strona odpowiada za wystawienie świadectwa jakości nr 1824, gdzie badania laboratoryjne wykazały, że węgiel kamienny był niezgodny z parametrami wskazanymi w tym świadectwie, nie zaś dostawca paliwa.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu wniosku strony dotyczącego umorzenia postępowania, Prezes Urzędu zauważa, że przeprowadzone badania laboratoryjne wykazały niezgodność wartości parametrów jakościowych z deklaracją zawartą w świadectwie jakości i zgodnie z wskazanymi powyżej przepisami ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ pierwszej instancji jest zobowiązany do nałożenia na stronę administracyjną karę pieniężną. Zatem istnieje zgodny z art. art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedmiot postępowania w sprawie nałożenia na Stronę w drodze decyzji kary pieniężnej. Z powyższych względów należy wskazać, iż w tej sprawie nie zaistnieją okoliczności obligatoryjnego umorzenia postępowania w całości lub w części w trybie art. 105 § 1 Kpa. Zważywszy, że postępowanie, o którym mowa w art. 35a pkt 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wszczynane jest z urzędu, wobec czego nie było podstaw do uwzględnienia zgłoszonego wniosku o umorzenie postępowania.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji, Prezes Urzędu informuje, że zgodnie z art. 130 § 2 Kpa - wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

W kontekście powyższego, brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji Mazowieckiego WIIH z 19 września 2024 r. nr PO.228.KPS.4.2024.AK.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie, którego numer wskazano w zaskarżonej decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo - administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [XXX]
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej.